

Tal till Föreningen Ystadstudenter

God eftermiddag!

Ni är här idag för att fira att det är 50 år sedan ni tog studenten. Jag är här för att det nu – efter tre år – är min tur att springa ut genom de portar som representerar Österportsskolan.

Jag heter Elina Nählinder, jag går på samhällsprogrammet med beteendevetenskaplig inriktning och jag befinner mig i samma situation som ni en gång gjort. Om bara några få veckor kommer jag att sitta där ni sitter just nu med en mössa på huvudet. En mössa som antagligen är vitare än de som har undanstoppade i garderoberna där hemma.

Att skolan har förändrats sedan ni gick här råder det nog inte för någon av er några tvivel om. Då syftar jag främst inte på de kosmetiska förändringarna som har gjorts utan snarare på sättet undervisningen fungerar.

Om det är till det bättre eller till sämre är en fråga med många svar, men om jag skulle svara på den skulle svaret lyda att det är både och.

Friheten vi elever tilldelas idag är något som vissa uppfattar som jobbigt. För vissa är det kanske till och med för mycket att hantera. Jag, däremot, trivs som fisken i vattnet med det ansvar vi har över vår egen skolgång. Att få sköta mig själv och arbeta på mitt eget sätt är något som jag har längtat till ändå sedan förskolan.

Jag ska inte ljuga och säga att det alltid har varit guld och gröna skogar. Det har funnits bra dagar likväl som det har funnits dåliga. Som resultat av det egna

ansvaret har det många gånger blivit så att det som man ska göra i varje ämne har hopats sig till den punkt då man inte vet var man ska börja någonstans.

Trots stressfaktorn i detta, tycker jag ändå – såhär när man tittar tillbaks – att det har haft en stor och viktig del i min utveckling. Jag har, genom detta, lärt mig vad som fungerar samt vad som inte fungerar för mig, hur jag i framtiden ska ta mig an nya problem, men inte minst så har jag lärt mig hur det är att vara vuxen.

Redan från dag ett märkte jag en stor skillnad på hur lärarna behandlade en här jämfört med hur de behandlade en på högstadiet. I motsats till lärare/elev-hierarkin som rådde förut var jag här helt plötsligt lärarnas jämlike. När jag pratade nu, så lyssnade de, och jag märkte att det som jag hade att säga var intressant för dem att höra.

Relationerna med lärarna blev på detta sätt mer personlig, mer vänlig. Här kan jag gå in i lärarrummet för att snabbt fråga någonting och sedan stanna kvar – antagligen längre än vad de vill ha mig där – bara för att det är så trevligt.

Lärarna här på Österport är ens vänner.

Men fastän de är det, så har nästan alla fått mig att inte bara känna mig redo att ta an en "vuxnare" sida av mig själv, utan även att lita på att jag kan klara det. Jag började, mycket tack vare dem, att se innebörden av vad hårt arbete leder till och för mig blev det en självklarhet att jag skulle fortsätta på den vägen.

Som många av er säkert kan intyga, är det inte främst det man lär sig på lektionerna som man tar med sig från gymnasietiden. Snarare är det så att det är den personliga utvecklingen som man tar med sig härifrån.

Jag kommer i alla fall alltid att komma ihåg vad Österportsskolan har gett mig. Insikterna jag har fått här har fått mig att mogna och se på min tillvaro som någonting jag måste engagera mig i. Det finns ingen annan som kan göra det åt mig.

När jag om några veckors tid springer ut genom portarna, vet jag att jag inte behöver oroa mig om framtiden så länge jag själv är delaktig i utformningen av den. Visst skrämmer den fortfarande mig, men det ska också bli oerhört spännande att ge mig in i den och fortsätta på vägen mot att bli den person som jag vill vara.

Kanske kommer jag att sitta här om 50 år och lyssna på en student med hela livet framför sig.

Kanske kommer jag att bo i ett annat land.

Eller kanske kommer jag att vara president i Jämtland.

Vad det än blir så kommer jag alltid att komma ihåg de tre åren jag har tillbringat här. För även om det sägs att livet börjar efter studenten, så är det innan den som man börjar skapa sig själv.

Tack!